

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 271/05-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. decembra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť A. P., bytom Ž.; Ing. B. P., bytom USA, a Ing. J. P., bytom B., zastúpených advokátom JUDr. M. V., Z., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 119/2004 z 27. októbra 2004 a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 92/97 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 94/02 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. P., Ing. B. P. a Ing. J. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. februára 2005 doručená sťažnosť A. P., Ing. B. P. a Ing. J. P. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. M. V., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu

ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 119/2004 z 27. októbra 2004 a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 92/97 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 94/02.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti uviedli: „*Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo dňa 11. 11. 1999, v konaní č. 9 C 92/97-55, zamietol žalobu, ktorou sa žalobca – K., B., domáhal voči sťažovateľom 1/ - 3/ zaplatenia sumy 418.703,- Sk s prísl. titulom vydania bezdôvodného obohatenia.*

Proti tomuto rozhodnutiu podal po uplynutí zákonnej lehoty odvolanie žalobca, na základe ktorého Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 07. 06. 2000, v konaní č. 12 Co 77/2000, napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Námietku sťažovateľov, že žalobca podal odvolanie oneskorene, považoval odvolací súd v danej chvíli za bezdôvodnú.

Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo dňa 19. 04. 2001, v konaní č. 9 C 92/97-121, žalobe v celom rozsahu vyhovel a zaviazal sťažovateľku 1/ zaplatiť žalobcovi sumu 209.351,50 Sk s 22 % úrokom z omeškania (...) a sťažovateľov 2/ a 3/ zaplatiť žalobcovi sumu 104.675,75 Sk s 22 % úrokom z omeškania (...).

Proti rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie sťažovatelia 1/ - 3/, pričom Krajský súd v Bratislave odvolaniu vyhovel a rozsudkom zo dňa 16. 01. 2002, v konaní č. 12 Co 238/01, zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobu zamietol.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca dovolanie, o ktorom Najvyšší súd SR rozhodol rozsudkom zo dňa 25. 02. 2003, v konaní č. 2 Cdo 94/02 tak, že rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie so záväzným právnym názorom.

Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom vyšetrovacieho spisu Okresného riaditeľstva PZ v B., (...) pod ČVS: ORP-499/Dk-2002-IV-Ka (...), v ktorom bolo jednoznačne preukázané, že žalobca podal odvolanie až dňa 11. 02. 2000, teda po uplynutí zákonnej odvolacej lehoty, uznesením zo dňa 29. 10. 2003, v konaní č. 10 Co 71/03, zrušil

rozsudok súdu prvého stupňa zo dňa 19. 04. 2001, v konaní č. 9 C 92/97-121, a odmietol odvolanie žalobcu zo dňa 08. 02. 2000 ako oneskorene podané. (...)

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie (...). Najvyšší súd SR rozsudkom zo dňa 27. 10. 2004, v konaní č. 2 Cdo 119/2004, rozhodol tak, že uznesenie odvolacieho súdu zo dňa 29. 10. 2003, v konaní č. 10 Co 71/03, zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie. (...)

Z odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu SR pritom jednoznačne vyplynulo, že odvolací súd právoplatne meritorne rozhodol o odvolaní žalobcu uznesením zo dňa 07. 06. 2000, v konaní č. 12 Co 77/2000, a nemohol o ňom opätovne rozhodnúť uznesením zo dňa 29. 10. 2003, v konaní č. 10 Co 71/03 a teda, ak raz rozhodol odvolací súd na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu týkajúceho sa včasnosti, resp. zmeškania zákonnej lehoty na podanie odvolania, nie je na základe nových dôkazov a nových skutočností možné rozhodnúť inak, a teda rozhodnutie, o ktorom sa v budúcnosti zistí, že bolo vydané na základe nepravdivých alebo neúplných skutočností, nie je možné zmeniť, hoci takéto rozhodnutie zasahuje do základných práv a slobôd sťažovateľov 1/ - 3/. (...)

Vzhľadom na skutočnosť, že v danom prípade nie sú dané účinné právne prostriedky nápravy rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ktoré by zabezpečili účinnú ochranu práva na súdnu ochranu sťažovateľov, je podľa nášho názoru v právomoci Ústavného súdu SR začať konanie o tom, či bolo alebo nebolo porušené základné právo sťažovateľov na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. (...)

Konanie vo veci samej prebieha od podania žaloby dňa 18. 03. 1997, pričom termín prvého pojednávania bol vytýčený po 26 mesiacoch (...). Vo veci samej bolo rozhodnuté dňa 11. 11. 1999. Od tohto dátumu až do 07. 06. 2000 rozhodoval o veci Krajský súd Bratislava, ktorý vec vrátil prvostupňovému súdu. Ten vytýčil ďalší termín pojednávania až po 8 mesiacoch (...) a na pojednávaní konanom dňa 19. 04. 2001 rozhodol vo veci. Odvolací súd rozhodoval o odvolaní sťažovateľov 1/ - 3/ na pojednávaniach v dňoch 14. 11. 2001 a 16. 01. 2002. Po podaní dovolania rozhodol Najvyšší súd SR o dovolaní žalobcu zo dňa 12. 06. 2002 rozsudkom zo dňa 25. 02. 2003, teda po ďalších takmer 8 mesiacoch. Podľa nášho názoru tak došlo k priedňahom v konaní v období marec 1997 – december 2004 v rozsahu 42 mesiacov, čo predstavuje 3 roky a 6 mesiacov.“

Na základe uvedených skutočností sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd po prijatí ich sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

1) Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 119/2004 porušil základné právo sťažovateľov 1/ - 3/ na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2) Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. 10. 2004, v konaní č. 2 Cdo 119/2004.

3) Okresný súd Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 92/97 a Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní č. 2 Cdo 94/02, porušil základné právo sťažovateľov 1/ - 3/ na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.“

II.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že:

- 11. novembra 1999 okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 92/97 rozhodol rozsudkom o nároku žalobcu, ktorým sa od sťažovateľov domáhal vyplatenia 418 703 Sk s príslušenstvom z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol;
- 8. februára 2000 sa žalobca svojim podaním doručeným okresnému súdu odvolal proti rozsudku z 11. novembra 1999, pričom sťažovatelia vo vyjadrení k odvolaniu namietali, že odvolanie bolo podané oneskorene;
- 7. júna 2000 Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 12 Co 77/00 odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie;
- 19. apríla 2001 okresný súd opätovne rozhodol vo veci rozsudkom tak, že žalobe vyhovel;
- 18. júna 2001 sa proti rozsudku okresného súdu z 19. apríla 2001 odvolali sťažovatelia;
- 16. januára 2002 krajský súd rozsudkom sp. zn. 12 Co 238/01 zmenil odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu tak, že žalobu zamietol;
- proti rozsudku krajského súdu zo 16. januára 2002 podal žalobca dovolanie;

- 25. februára 2003 najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Cdo 94/02 rozhodol o dovolaní žalobcu tak, že rozsudok krajského súdu zo 16. januára 2002 zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie;
- 29. októbra 2003 krajský súd konštatujúc, že zrušením jeho rozhodnutia zo 16. januára 2002 nastala procesná situácia, „*ktorá navrátila vec do času bezprostredne po podaní odvolania odporcami v I. až III. rade zo dňa 18. júna 2001, ktorí odvolanie (...) smeruje proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 19. apríla 2001, č. k. 9 C 92/97-121*“, uznesením sp. zn. 10 Co 71/03 zrušil rozsudok okresného súdu z 19. apríla 2001 a súčasne odmietol odvolanie žalobcu z 8. februára 2000, pretože bolo podané oneskorene, a zároveň „*dospel k záveru, že námietky odporcov ohľadom včasnosti podania odvolania navrhovateľa dňa 8. februára 2000 nemožno nezohľadniť*“;
- žalobca podal proti uzneseniu krajského súdu z 29. októbra 2003 dovolanie;
- 27. októbra 2004 najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Cdo 119/04 zrušil uznesenie krajského súdu z 29. októbra 2003 a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie;
- podľa zistenia ústavného súdu konanie v predmetnej veci prebieha na krajskom súde pod sp. zn. 10 Co 4/05 a dosiaľ nebolo vo veci rozhodnuté.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľov o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu z 27. októbra 2004 v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 119/2004, ktorý žiadajú zrušiť, a o porušení základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 92/97 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 94/02.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 119/2004 z 27. októbra 2004

Sťažovatelia v súvislosti s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 119/2004 z 27. októbra 2004, ktorý žiadajú zrušiť, namietajú porušenie ich základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, pretože sa nestotožňujú so závermi najvyššieho súdu prijatými v napádanom rozsudku, ktorým najvyšší súd zrušil uznesenie krajského súdu

sp. zn. 10 Co 71/03 z 29. októbra 2003. Podľa sťažovateľov uvedené uznesenie krajského súdu, ktoré najvyšší súd zrušil, bolo vecne správne, pretože ním krajský súd odmietol odvolanie žalobcu z 8. februára 2000 proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 9 C 92/97 z 11. novembra 1999 ako oneskorene podané. Týmto rozhodnutím z 29. októbra 2003 krajský súd podľa sťažovateľov po zistení nových skutočností (spáchanie trestného činu ohľadne včasnosti podania odvolania) napravil svoje pochybenie, keď pri svojom skoršom rozhodnutí sp. zn. 12 Co 77/00 zo 7. júna 2000 o tomto odvolaní žalobcu z 8. februára 2000 nebral do úvahy námietky sťažovateľov o jeho oneskorenom podaní.

Podľa judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, I. ÚS 131/05).

Ústavný súd pripomína, že z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 131/05).

Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, pričom nesmie ísť o takú interpretáciu a aplikáciu právnych predpisov, ktorá by bola arbitrárna alebo zjavne neodôvodnená (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 228/05). Všeobecné súdy sú

primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy).

V danom prípade sťažovatelia vidia porušenie nimi označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v nesprávnej interpretácii príslušných zákonných ustanovení (pozri odôvodnenie rozsudku) najvyšším súdom, v dôsledku čoho najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Cdo 119/04 z 27. októbra 2004 zrušil podľa nich vecne správne uznesenie krajského súdu sp. zn. 10 Co 71/03 z 29. októbra 2003.

Z odôvodnenia podstatnej časti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie bolo podané včas osobou oprávnenou na tento procesný úkon (účastníčkou konania), skúmal ďalej, či smeruje proti takému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom. Dospel pritom k záveru, že dovolanie je v danej veci prípustné a aj opodstatnené.

Občiansky súdny poriadok pripúšťa dovolanie účastníka vždy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu alebo konanie, ktoré mu predchádzalo, trpí vadou uvedenou v ustanoveniach § 237 písm. a) až g) O. s. p. V preskúmanej veci práve o taký prípad ide, pretože odvolací súd tým, že zrušil rozsudok súdu prvého stupňa z 19. apríla 2001 č. k. 9 C 92/97-121 a odmietol odvolanie žalobkyne, ako oneskorene podané odňal tejto účastníčke konania možnosť konať pred súdom [§ 237 písm. f) O. s. p.].

Podľa § 156 ods. 3 O. s. p. len čo súd vyhlási rozsudok, je ním viazaný. Tak isto, podľa § 170 ods. 1, 2 O. s. p., súd je viazaný uznesením, len čo ho vyhlásil; ak nedošlo k vyhláseniu, len čo bolo doručené, a ak netreba doručovať, len čo bolo vyhotovené. Uznesením, ktorým sa upravuje vedenie konania, nie je však súd viazaný.

Výnimky zo zásady viazanosti súdu svojim rozhodnutím, a teda z požiadavky stability už judikovaných právnych vzťahov, zákon ojedinele ustanovuje. Tak ustanovenie § 164 O. s. p. oprávňuje súd na to, aby (kedykoľvek i bez návrhu) opravil v rozsudku, a podľa § 167 ods. 2 O. s. p. nepochybne aj v uznesení, chyby v písaní a počítaní a iné zrejme nesprávnosti. Ďalšie výnimky zo zásady vnútornej viazanosti súdu svojim rozhodnutím stanovuje zákon len v prípadoch, v ktorých by sa jej striktné uplatnenie dostalo do rozporu

so špecifickou povahou jednotlivých druhov konaní (porovnaj § 163, § 173 ods. 2, § 190 a § 199 O. s. p.). Žiadne iné ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku neumožňuje súdu, aby na základe neskorších zistení, ktoré sú iné, než z ktorých vychádzal pri svojom skoršom rozhodnutí, prehodnotil svoje skoršie rozhodnutie prijaté v určitej otázke a túto otázku posúdil inak.

Odvolačí súd na nariadenom pojednávaní 7. júla 2000 (správne 7. júna 2000 pozn.) vyhlásil uznesenie, ktorým zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie; písomné vyhotovenie uznesenia bolo potom doručené účastníkom konania, resp. ich zástupcom. Odvolačí súd tak rozhodol po tom, ako na základe ním doplneného dokazovania dospel k záveru, že žalobkyňa podala odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa včas. Námietku žalovaných, že žalobkyňa podala odvolanie oneskorene, považoval za bezdôvodnú, „nakoľko rozhodujúca poštová pečiatka bola nezameniteľne dosvedčujúca dátum podania odvolania, čo bolo potvrdené i pracovníčkou na tejto pošte, (...)“.

Uznesením odvolacieho súdu zo 7. júna 2000 sp. zn. 12 Co 77/2000 bolo teda právoplatne meritórne rozhodnuté o odvolaní žalobkyne proti rozsudku súdu prvého stupňa z 11. novembra 1999 č. k. 9 C 92/97-55. O tomto opravnom prostriedku preto odvolačí súd nemohol opätovne rozhodnúť (zásada *ne bis in idem*) dňa 29. 10. 2003. Ak napriek tomu, svojím uznesením z 29. októbra 2003 sp. zn. 10 Co 71/03 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa z 19. apríla 2001 č. k. 9 C 92/97-121 a odmietol odvolanie žalobkyne „zo dňa 8. 2. 2000 č. l. 61, 62“, odňal žalobkyni možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. podľa ustálenej súdnej judikatúry. O postup, odnímajúci účastníkovi možnosť konať pred súdom, ide tiež v prípade, že súd odmietne odvolanie podľa § 218 ods. 1 písm. a) O. s. p., hoci podmienky pre tento postup neboli splnené (porov. rozh. č. 23/1994 zb. rozh. a stanovísk súdov SR ap.).

Na túto vadu dovolací súd bol povinný prihliadnuť, i keď nebola výslovne namietaná v dovolaní (§ 242 ods. 1 druhá veta O. s. p.). Zistená vada je zároveň dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou nemôže byť považované za správne. Vzhľadom na to Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave zrušil podľa § 243b ods. 1 O. s. p. a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 O. s. p.).»

O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľmi napádaný rozsudok najvyššieho súdu takéto nedostatky nevykazuje (I. ÚS 131/05).

Ústavný súd teda nezistil taký výklad ustanovení citovaných v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu a ich uplatnenie vo veci sťažovateľov, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s označeným článkom ústavy. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňujú, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, arbitrárnosti názoru alebo svojvôli najvyššieho súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. Preto bolo potrebné v tejto časti sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 92/97 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 94/02

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd na krajskom súde, kde pokračuje konanie v predmetnej veci, zistil, že:

„1) Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 94/02 z 25. februára 2003 bolo doručené právnenému zástupcovi odporcov (sťažovateľov) dňa 25. 04. 2003 (...).

2) Spis okresného súdu s odvolaním proti rozhodnutiu okresného súdu č. k. 9 C 92/97-121 z 19. apríla 2001 bol odoslaný krajskému súdu na rozhodnutie (k sp. zn. 12 Co 238/01) dňa 01. 08. 2001. (...).“

Z uvedeného vyplýva, že od 25. apríla 2003, keď bolo právnenému zástupcovi sťažovateľov doručené rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 94/02, a od 1. augusta 2001, keď bol spis okresného súdu sp. zn. 9 C 92/97 odoslaný na rozhodnutie o odvolaní krajskému súdu, do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu, t. j. 21. februára 2005, uplynula lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažovateľom vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorou namietajú postup okresného súdu v konaní sp. zn. 9 C 92/97 a postup najvyššieho súdu v konaní sp. zn. 2 Cdo 94/02, uplynula lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a preto sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietol už na jej predbežnom prerokovaní ako podanú oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. decembra 2005